

Thả Vào Nỗi Nhớ

[Một ngày mưa vội vã, hay là một ngày nắng qua mau. Cũng đều khiến em thấy nhớ anh]

kookmin fanfic

Một ngày mưa vội vã

Hay là một ngày nắng qua mau

Cũng đều khiến em thấy nhớ anh.

Những hạt mưa tí tách rơi xuống ô cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ, tiếng quạt rì rì vang lên khô khốc giữa không gian vắng lặng. Tiệm sách cũ trong ngõ nhỏ vẫn luôn vắng vẻ yên tĩnh như thế.

Hôm nay anh không đến.

Đã hai ngày Jungkook ngồi ở đây, đưa mắt nhìn ra cánh cửa vẫn khép im ỉm. Đã hai ngày không nhìn thấy hình bóng cậu vẫn hoài trông ngóng.

Trang sách ngả vàng cũng đã lật đến nửa cuốn

Vậy mà người ấy vẫn chưa đến. Jungkook nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc vẫn tích tắc đều từng nhịp vô hồn, đáng lẽ giờ này người ấy phải đến rồi chứ. Hay vì mưa nhỉ?

Những giọt mưa buồn bã và xám xịt như tâm trạng Jungkook lúc này, cậu nhớ người ấy. Nhớ dáng vẻ chăm chú lật từng trang sách cũ sờn, mân mê từng con chữ nhỏ, nhớ tiếng cười khúc khích mỗi khi người ấy nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ chiếc radio trên kệ gỗ. Một nụ cười ngọt ngào và ấm áp như tách trà mật ong mà Jungkook vẫn luôn thích thưởng thức vào những ngày mưa.

"Hôm nay mưa to quá, tôi tưởng mình không đến đây được cơ đấy" Người ấy mở cửa, gấp chiếc ô nhỏ và nhẹ nhàng phủi đi những giọt mưa vương vãi trên đôi vai mình. Anh mỉm cười, một nụ cười duyên, nụ cười khiến cậu ôm tương tư suốt nhiều tháng qua.

"Nơi này dần trở thành nơi yêu thích của tôi rồi đây Jungkook, hể không đến đây là tôi cảm thấy trong tim mình trống vắng" Người ấy lại cười, tiện tay lấy một quyển sách bìa xanh trên kệ.

"Hôm nay vẫn vắng như thế nhỉ" Anh ngồi xuống bên kệ cửa sổ, bắt đầu lật những trang sách đầu tiên. Đáp lại anh là cái gập đầu nhẹ của cửa cậu, cả hai cứ nhẹ nhàng im ắng như thế giao tiếp với nhau. Tiếng nhạc cũ rích từ radio vẫn phát lên, bên ngoài mưa vẫn rơi rả rích, nhưng từ lúc anh bước đến, tiếng mưa và tiếng nhạc đã hòa làm một, trở thành khúc ca réo rắt xua tan những u buồn. Người ấy với cậu mà nói, chính là ánh nắng dịu dàng mang ấm áp đến vạn vật xung quanh.

Kể cả trái tim của Jungkook.

"Jungkook, hôm nay tôi sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé, chuyện kể về..."

Jungkook dịu dàng đặt anh vào trong ánh mắt, say sưa ngắm nhìn người trước mặt vui vẻ kể những câu chuyện anh biết, nhìn anh tí mắt cười và vô tình nhoẻn miệng cười theo anh. Sẽ chẳng ai thấy được dáng vẻ ôn nhu của anh ngay lúc này, chỉ có cậu và những trang sách vô hồn chứng kiến. Chỉ chừng đây thôi cũng đã khiến cậu hài lòng với những gì mình đang có, được nhìn thấy anh, được nghe giọng anh nói, được mỉm cười với anh, tất cả đều được một Jeon Jungkook khắc ghi vào tim, vào trí nhớ, vào từng tế bào của mình.

"Chuyện hôm nay hết rồi, tôi cũng phải về nhà rồi, Jungkook ở lại làm việc tốt nhé"

Người ấy gấp lại trang sách mỏng, khoác lên vai chiếc ba lô đen và bước ra cửa. Anh bung ô, nghiêng mình bước ra bên ngoài.

"Tạm biệt. Ngày mai gặp lại nhé"

Anh mỉm cười nhìn cậu qua ô kính cửa sổ, vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt. Jungkook vẫn dịu dàng gật đầu, khẽ thật khẽ cong đuôi mắt, vẫy chào lại người nọ. Thế mà lại rời đi rồi, thế giới của cậu ấy thế mà lại tiếp tục rời đi, nhưng Jungkook tin rằng, ngày mai anh sẽ lại đến và rồi vẫn sẽ tiếp tục kể cho cậu nghe những gì anh biết.

Jungkook yêu người ấy một cách lặng lẽ, êm đềm tựa như ngọn gió mùa hè, dịu dịu lẳng lẳng. Cậu đóng cửa tiệm sách, hạ xuống tấm rèm màu nâu dày, vặn radio lớn hơn một chút để khúc nhạc khi nãy cậu và anh cùng thưởng thức vang khắp căn nhà nhỏ.

Thế giới vội vàng như thế, Jungkook chỉ mong những giây phút bên cạnh anh có thể trôi chậm một chút, để được ngắm nhìn anh lâu một chút. Jungkook ấy à, cứ tĩnh lặng như thế thả nỗi nhớ vào những trang sách, khúc nhạc, những giọt mưa tí tách rơi bên cửa sổ. Nỗi nhớ căng tràn khắp cả lồng ngực, khắp cả trí óc, vậy thì cậu mượn những thứ cũ kĩ này, gửi tình yêu và nỗi nhớ của mình vào, để chúng giữ lại trọn vẹn tất cả.

Trang sách lật đến quá nửa

Jungkook lại nghiền ngẫm những trang sách ố vàng đã sờn mép. Hình như vài ngày nữa là đến sinh nhật của người ấy, hi vọng hôm đấy anh vẫn sẽ đến đây.

.

Lại một ngày trôi qua, nhanh như một cái chớp mắt, hôm nay trời vẫn mưa và khung cảnh vẫn cứ ảm đạm như thế. Chiếc đồng hồ quả lắc vẫn không ngừng làm công việc của nó, cánh quạt trần vẫn rì rì kêu những tiếng buồn tẻ. Mọi thứ vẫn như thế, vẫn như mọi ngày, nhưng chỉ một lát nữa thôi, tia nắng của nơi này sẽ đến, và rồi mọi thứ sẽ bừng sáng trong ánh sáng lấp lánh của người ấy.

Jungkook thận trọng lau sạch những vết bụi phủ trên kệ sách và những chiếc bàn gỗ, nơi này luôn được cậu chăm sóc cẩn thận như thế, như thể một căn nhà nhỏ luôn chờ người trở về sau một ngày bận rộn.

Đánh một dấu tick đỏ trên cuốn lịch treo trong góc nhà, Jungkook mỉm cười hài lòng, ngày mai là đến sinh nhật anh rồi, cậu biết anh không thích những thứ xa xỉ, cũng không thích những điều cầu kì. Người ấy thích đồ thủ công, thích những bản nhạc cũ kĩ, thích hoài niệm những điều đã qua. Vì thế anh luôn chọn nơi này làm chốn dừng chân của riêng mình, nơi có thể gác lại những tất bật của cuộc sống ngoài kia.

"Hi vọng anh sẽ thích chúng"

Jungkook nhủ thầm, mân mê cuốn sổ bìa màu hồng phấn như thể mân mê một bảo vật mà mình hết lòng trân quý. Cậu đã dành biết bao nhiêu tình cảm gửi vào từng trang giấy, những lời mà Jungkook chẳng thể cất nên câu, cả đời này cũng chỉ có thể mượn mực đen giấy trắng giải bày cho anh.

Trái tim nhỏ bé lần đầu tiên vì một người mà rung lên những thanh âm hạnh phúc, mối tình đầu của cậu đơn giản như tất cả những gì bản thân có, nhẹ nhàng, man mác màu xưa cũ.

"Jungkook, tôi lại đến rồi đây. Hôm nay trời vẫn mưa nhỉ"

Người ấy lại bước vào bên trong cửa hiệu sách vắng người, cất giọng nói trong veo như suối mùa thu. Đến rồi, tia nắng của Jungkook.

"Cậu biết gì không, ngày mai là sinh nhật tôi, nhưng cha mẹ tôi lại đi nữa rồi, cha tôi phải đi công tác ở Nhật, còn mẹ thì phải tăng ca ở công ty"

Người ấy cười buồn, ánh mắt cũng chẳng còn mang màu vui vẻ như mọi khi nữa.

"Đừng buồn"

Jungkook từ từ bước đến, đưa tay xoa lấy mái đầu đang cúi xuống của người trước mặt. Cậu nhăn mặt, lắc nhẹ đầu.

"Ah, ý cậu là tôi đừng buồn đúng không?"

Anh cười khi, trao cho Jungkook cái nhìn thân thương.

Jungkook gật đầu, đưa tay chỉ vào mình, rồi lại chỉ vào anh, sau đó lại nhìn xung quanh cửa hiệu sách nhỏ hẹp.

"Vậy ngày mai cậu muốn tôi đến đây sao?"

Anh lại cười, người này thật dễ cười như thế, dễ dàng mang đến cho người khác những xúc cảm ấm áp, gần gũi.

Jungkook xoay người, lấy ra một cuốn sách trên bàn, là cuốn sách "Nếu chỉ còn một ngày để sống" của nhà văn Nicola Yoon. Đưa cho anh, và cười.

"Là quà của tôi sao? Vì sinh nhật?"

Anh nhìn cuốn sách, lên tiếng. Cậu cảm nhận được có bao nhiêu xúc động trong ánh mắt anh, có lẽ đây là lần đầu tiên có người tặng quà sinh nhật cho anh.

Nhưng đây không phải quà sinh nhật của anh.

Jungkook chỉ muốn anh đọc cuốn sách này, và yêu bản thân mình hơn. Chỉ là thế thôi.

Lắc đầu

"Vậy đây không phải quà sinh nhật của tôi?"

Gật đầu

"Tôi hiểu rồi"

Ánh mắt sáng lấp lánh khi nãy của anh chợt tắt, thay vào đó là sự hụt hẫng. Jungkook cuống quýt xua tay, không dám chắc anh có hiểu ý tứ mình muốn nói.

"Vậy ngày mai tôi vẫn có thể đến đây chứ?"

Lại gật đầu

"Tuyệt quá. Tôi sẽ mang quà đến cho cậu, Jungkook"

Anh cong mắt cười, đôi mắt cười đặc trưng chỉ của riêng mình anh.

"Vì sao sinh nhật của anh mà anh lại mang quà đến chứ đồ ngốc"

Jungkook gõ thật khẽ lên đỉnh đầu của người đối diện, phì cười.

"Sao lại cốc tôi?!" Anh giật mình ngược nhìn, vô tình bắt gặp nụ cười dịu dàng của cậu chủ tiệm sách. Một nụ cười nhẹ nhàng, chẳng chặc, vững vàng, khiến bất cứ ai cũng yên tâm khi nhìn thấy.

"Tôi ôm cậu một cái nhé?"

Người ấy chỉ hỏi chứ chẳng chờ câu trả lời, mau chóng ôm chầm lấy Jungkook, dụi mái tóc mềm vào lớp áo len dày. Còn người nào đấy chỉ vì cái ôm bình thường của anh mà tim đập liên hồi, gò má nóng ran bất thường.

"Thích thật"

Anh buông cậu ra, thả một hai tiếng "Thích thật" nghe thật gọn gàng, nhưng lại khiến một người quay cuồng trong những cảm xúc bồi hồi.

"Hôm nay tôi hát cậu nghe nhé, là bài Perfect Two, cậu biết nó chứ?"

Người ấy nhìn Jungkook, dè dặt hỏi nhỏ. Lần đầu anh hát cho một người nghe, lần đầu nói thích một người.

Jungkook khẽ gật đầu.

Anh cất giọng, giai điệu réo rắt vang lên từ anh.

You can be the peanut butter to my jelly

You can be the butterflies I feel in my belly

You can be the captain

And I can be your first mate

You can be the chills that I feel on our first date...

"Được không? Hi, tôi không thường xuyên luyện giọng của mình lắm đâu"

Jungkook cười thật tươi, vỗ tay thật to. Giọng hát của anh cũng như con người anh vậy, trong trẻo và cứ êm đềm rót vào lòng người những điều đẹp đẽ nhất.

"Cậu thấy hay thì tuyệt quá"

"Jungkook này, tôi không muốn về nhà, tôi ở lại đây nhé?"

Anh ngồi bó gối trên chiếc ghế mây, cười hiền hỏi cậu.

Jungkook đơ người.

Cậu không biết phải phản ứng như thế nào. Dĩ nhiên cậu luôn mong về ngày nay, bởi lẽ Jungkook chẳng lúc nào thôi nhớ nhung và mong nhìn thấy anh cả.

"Không được à?"

Anh nghiêng đầu, rụt rè lên tiếng.

"Được. Dĩ nhiên rồi. Em luôn mong điều này xảy ra."

Jungkook gật đầu, cười rộ lên như một đóa hướng dương đang hướng về mặt trời của nó. Mặt trời của Jungkook, là anh.

Người mỉm cười hạnh phúc, mỗi lần nhìn thấy nụ cười kia, mọi thứ dường như trôi chậm lại, không gian xung quanh chỉ còn lại hai người.

Hôm ấy, Jungkook được nghe anh kể chuyện, được nghe anh say sưa cất tiếng hát, được cùng anh dùng bữa tối dưới ánh đèn mờ. Dường như âm thanh tích tắc vô hồn của chiếc đồng hồ quả lắc, cả tiếng rè rè phát ra từ radio hay những giọt mưa tí tách rơi cũng đều ngưng đọng trước giây phút cậu bên cạnh anh. Làm sao Jungkook có thể diễn tả thành lời cảm giác này đây? Cậu muốn hét lên, hét lên thật lớn với mọi người rằng cậu yêu anh, yêu anh hết như tình yêu với những cuốn sách cũ kĩ nằm im lìm trên chiếc kệ gỗ. Tình yêu Jungkook dành cho anh cũng bình lặng im ắng như thế, chỉ mong rằng người kia dùng chính trái tim mình cảm nhận.

.

Thời gian vẫn cứ thế trôi đi, dẫu cho không gian có ngừng lại.

Anh gục đầu trên băng ghế gỗ kế bên cửa sổ, khép mi mắt ngủ an yên, một mảng yên bình phủ lên mọi góc ngách nơi anh, khiến lòng người cũng vô tình mà nhẹ nhõm.

Cậu cúi người, mang cả thế giới mình đặt vào lòng, ân cần truyền chút hơi ấm sang nơi anh, hài lòng ngắm nghía đôi mắt đang nhắm nghiền.

Không biết anh có nhận ra dáng vẻ ngốc nghếch của một người vẫn luôn chăm chú hướng về anh bằng cả tấm chân tình hay không? Không biết anh có thể lắng nghe từng giọt yêu thương vẫn đang tuôn rơi theo cơn mưa ngoài kia hay không? Không biết anh có để ý rằng vẫn luôn có người yêu anh đến khờ dại, vẫn luôn muốn dành một đời để yêu anh, đem hết con tim mình mà yêu anh.

Jungkook ôm anh thật lâu, thật sâu, khẽ khàng đặt lên vầng trán cao một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước.

"Ngủ ngon, em yêu anh"

Người kia tựa quây, vươn tay ôm lấy cậu, mơ màng vùi đầu mình vào lồng ngực vững chãi của cậu, ngốc nghếch mà mỉm cười trong cơn mơ. Cậu cong môi vẽ lên một đường cong thật nhẹ, trông anh hết như một chú mèo đang cọ mình vào chủ nhân của nó, lười biếng dựa dẫm.

Đêm hôm ấy, hai con tim hoà cùng một nhịp đập. Vô tình có hai người cùng hướng về phía nhau, chỉ một người hay biết, một người còn lại vẫn khờ khạo vô lo. Mười hai tiếng, mười hai tiếng bên cạnh người đều được Jungkook âm thầm khảm vào tâm trí. Cả đêm ấy có một người vẫn luôn si mê ngắm nhìn một người đang yên giấc, bất giác đôi mắt cũng lấp lánh những tia hạnh phúc. Mười hai tiếng bên cạnh anh trôi qua thật lâu, cũng thật mau, mau đến mức cậu chỉ muốn đuổi theo bắt nó lại, không để nó tiếp tục chạy nữa.

.

Ánh nắng ban mai tinh nghịch luồn qua khe cửa, rọi vào khuôn mặt nhỏ xinh của người vẫn đang ngon giấc trên chiếc giường nhỏ. Anh tỉnh dậy, vươn vai và đưa tay vò mái tóc mềm của chính mình.

"Ôi tôi ngủ quên từ lúc nào thế?"

Anh giật mình nhìn xung quanh, ngại ngùng bước xuống giường, gấp lại tấm chăn bông và cất tiếng hỏi Jungkook.

Cậu đưa tay chải lại mái tóc loà xoà của anh, cười hiền, có lẽ Jungkook không biết, hành động tưởng chừng như đơn giản kia đã khiến trái tim chàng trai nhỏ đối diện loạn nhịp.

"Hi, tôi trông bê bối quá nhỉ. Nhưng mà thật không ngờ tôi đã thật sự qua đêm ở bên ngoài này"

Người ấy thích thú reo lên, đôi mắt sáng rỡ những tia vui vẻ. Jungkook nhìn anh chăm chú, sau đó chìa ra trước mặt anh một tấm thiệp tự làm. Tấm bìa màu trắng đính những ngôi sao tí hon lấp lánh ánh vàng đồng tinh tế, nhánh cây khô nằm gọn gàng phía góc và được tỉ mỉ buộc lại bằng cọng dây thừng nhỏ. Trên đấy, dòng chữ "Sinh nhật hạnh phúc" vừa vặn nằm giữa dải ruy băng màu nâu.

"Cậu tự làm sao?"

Anh cúi đầu nhìn tấm thiệp nhỏ, áp nó vào lòng mà trân quý.

"Cảm ơn Jungkook, cảm ơn cậu"

Jungkook lại xoay người, rút từ kệ sách một cuốn sổ, cuốn sổ mà Jungkook đã chuẩn bị từ rất lâu. Cuối cùng cậu cũng có thể đem tặng người mình yêu. Tựa như đem cả con tim mình tặng cho người yêu, âu yếm miết lên từng góc sổ, từng trang giấy.

Dành tặng anh, người em yêu quý.

Người ấy ngây người, bản thân cũng chẳng dám nghĩ rằng có người tặng quà sinh nhật cho mình. Đã từ lâu lắm rồi, từ rất lâu về trước anh đã thôi nhận được lời chúc mừng và những món quà. Nhưng vào sinh nhật lần

thứ hai mươi của anh, cậu nhẹ nhàng để lại cho anh những cảm xúc chẳng thể quên.

Anh nhẹ nhàng nâng niu cuốn sổ nhỏ, xem thật kỹ từng chi tiết, đây chẳng phải đều là tranh vẽ anh sao? Lúc anh đọc sách, lúc anh hát, lúc anh phồng má chu môi thổi tách cà phê tỏa khói trắng. Tất cả đều được ghi lại vào những bức tranh như thể người vẽ đã đặt hết tâm tư của mình vào chúng. Anh chưa từng nghĩ rằng, những hành động nhỏ của anh cứ thế được cậu chủ tiệm sách này khắc ghi.

"Cảm ơn Jungkook. Cảm ơn rất nhiều"

Chàng trai đối diện cậu vui mừng ôm siết cuốn sổ kia vào lòng, những giọt nước long lanh tựa như pha lê khẽ thật khẽ rơi ra từ hốc mắt. Phải diễn tả thế nào đây, Jungkook đến nghĩ cũng chẳng dám nghĩ anh lại hạnh phúc như thế.

Niềm vui nhỏ ấy, thế mà vừa đủ để thắp lên những ánh nến lung linh nơi sâu thẳm trái tim của hai người đã từng xa lạ. Món quà mà Jungkook gửi đi và anh nhận được không chỉ là một quyển sổ với những bức tranh vẽ anh, đó là những giây phút bên nhau, những tình cảm mà cả hai đã cùng nhau sẻ chia. Những điều ấy kỳ diệu và đẹp đẽ hơn bất kì món vật chất nào.

.

Trời ngả chiều, những tia nắng ấm đã thay bằng ngọn gió hiu hiu, thổi nhẹ chiếc chong chóng sắc sỡ tại hòm thư của hiệu sách. Anh đã rời đi, hôm nay vẫn là một ngày như mọi ngày, chàng trai bé nhỏ với mái tóc đen nhánh và đôi mắt cười xinh xắn đã đến đây, và cũng rời đi vội vàng. Người ấy còn phải tiếp tục vật lộn với cuộc sống bẽ bộn và hàng tá những gánh nặng ngoài kia. Thế nên, cầu mong chỉ ít thì đây sẽ là chốn nhỏ để anh quên hết mọi muộn phiền kia, và anh sẽ chỉ là anh, với nụ cười trên môi và trái tim ấm áp.

Hôm nay trời không mưa, phải rồi, ông trời đâu thể nào khóc vào ngày một thiên thần chào đời chứ. Khi Ngài gửi gắm đứa trẻ của mình xuống trần gian và ban cho anh tất cả những gì đẹp đẽ của tạo hóa, mang lại niềm vui và tiếng cười cho mọi người, có lẽ vì thế nên hôm nay trời đặc biệt trong xanh đến lạ.

Những ngày tháng có anh bên mình, chắc sẽ là khoảnh khắc mà Jungkook giành cả đời để ghi nhớ, đem chúng vào tận sâu trong tim, để trong cậu luôn hiện hữu về một người khiến mình thao thức.

.

"Chào, tôi lại đến đây. Hôm nay tôi có mang quà đến đây Jungkook ạ."

Ba ngày sau sinh nhật anh, anh mở nhẹ cửa và chiếc chuông treo phía trên kêu lên một tiếng "ting" thật khẽ, như để thông báo về sự xuất hiện của anh.

"Đây là bánh quy tôi tự làm. Khi làm chúng, tôi đã nghĩ đến **Kookie** đấy"

Anh chìa túi bánh quy tự làm đến trước mặt Jungkook, ngượng ngùng chờ cậu nhận lấy. Đây là lần đầu anh tặng quà cho một người, một người đặc biệt với anh.

Cậu đón lấy chúng, như đón lấy tấm chân tình của anh. Chiếc túi bánh nhỏ xinh được bọc bằng giấy có vẽ những họa tiết li ti, cậu cảm nhận được rằng người tặng đã kỳ công như thế nào. Bởi đến cả chiếc nơ màu hồng thắt trên miệng túi cũng được anh chuẩn bị rất hoàn hảo.

Jungkook gật đầu thay cho lời cảm ơn, chậm chậm mở món quà nhỏ mà anh tặng. Bên trong là những mẫu bánh quy đủ hình đủ dạng, có vị chocolate màu nâu sậm như khúc gỗ, có vị matcha xanh xanh thơm thơm của lá trà xanh còn mơn mớn, có vị vani thoang thoảng mùi hương ngọt ngào và béo béo. Jungkook cảm nhận được tất cả, cậu biết đây sẽ là những chiếc bánh ngon nhất đời mình.

"Ăn đi Jungkook, nếu không tôi sẽ nghĩ cậu sợ tôi bỏ độc vào bánh đấy"

Chàng trai trước mặt nhanh nhẹn bốc một miếng bánh matcha màu xanh đẩy về phía Jungkook. Cậu do dự nhận lấy, không phải vì sợ, mà là vì không biết giấu những rung động trong tim vào đâu.

Ngon quá.

Mùi matcha hơi đắng hoà vào vị ngọt ngọt của sữa tươi, cái cắn giòn rụm tan nơi đầu lưỡi. Jungkook muốn cả đời này được ăn những món anh làm.

"Ngon đúng không? Tôi đã rất cố gắng đấy"

Người kia hào hứng quan sát biểu cảm hài lòng trên mặt cậu. Anh cũng chỉ muốn như thế, được ngắm nhìn một Jeon Jungkook vui vẻ với mọi thứ xung quanh.

.

"Chào Jungkook, tôi đến rồi đây. Hôm nay trời lại mưa nữa rồi"

Ba tuần sau sinh nhật anh, anh vẫn đến đây đều đặn hằng ngày như một thói quen. Những ngày này đối với Jungkook mà nói còn quý hơn tất cả châu báu trên đời. Được ngắm nhìn anh, được nghe anh hát, được ăn những món anh nấu, được đọc sách và nghe những bài nhạc cũ trên chiếc radio. Một cuộc sống hoàn hảo với thói quen tưởng như đã vô cùng thân thuộc.

"Tôi ướt sũng rồi. Cậu đến đây sấy khô tóc cho tôi được chứ?"

Anh giương đôi mắt long lanh về phía Jungkook, như một chú mèo nhỏ đang cố lấy lòng chủ nhân của nó. Và cậu dĩ nhiên khuất phục vô điều kiện trước anh.

Hơi nóng phả ra từ chiếc máy sấy và âm thanh vù vù của tiếng gió thổi, Jungkook luồn tay vào sâu bên trong mái tóc dày mềm đen nhánh của anh, xoa xoa để chắc rằng hơi nóng len lỏi vào từng kẽ tóc. Anh ngồi chụm gối trên ghế sofa, nhắm mắt lắng tai nghe tiếng mưa rơi và cảm giác thoải mái nơi đỉnh đầu.

"Được ở bên cạnh Jungkookie là tuyệt nhất. Tôi nói thật đó"

Cái người bé tí xiu ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế trước mặt hình như vừa nói gì đó, Jungkook nghe chưa rõ. Hình như anh bảo anh thích ở bên cạnh cậu.

"Jungkook, lại đây đi, trời đang rất lạnh đó"

Anh vồ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh mình, ý bảo cậu đến đây. Người ấy vẫn luôn như thế, vẫn luôn biết cách khiến cậu loạn nhịp.

Jungkook bước đến, ngồi xuống bên cạnh anh, không quên dùng lược chải lại mái tóc rối xù của người kế bên.

Chợt, anh xoay người, ôm chầm lấy cậu, rúc mặt vào người cậu mà trầm giọng lên tiếng.

"Trời lạnh quá Jungkook, cậu sưởi ấm giúp tôi được không"

Jungkook sững người.

Gò má nóng ran đỏ ửng như quả cà chua đang chín. Trời thật sự rất lạnh, cậu nắm lấy tay anh, truyền hơi ấm của mình đến người nọ. Anh rúc mình vào sâu hơn để tìm kiếm sự ấm áp, chẳng mấy chốc mà anh đã ngồi lọt thỏm trong lòng cậu.

Cả hai đều bất ngờ, và rồi cả anh và cậu cùng bật cười, tiếng cười giòn tan như phá vỡ đi cảnh sắc u ám của cơn mưa bên ngoài ô kính kia.

Có lẽ trong cuộc đời của cả hai, chỉ có thể tìm những giây phút như thế khi được ở cạnh đối phương.

.

"Jungkook. Tôi đến rồi đây"

Ba tháng sau sinh nhật anh, trời chiều vẫn u ám những cơn mưa, cánh cửa bị mở bật và tiếng chuông treo phía trên cũng vang lên âm thanh chói tai.

Trang sách dần đến những chương cuối.

Anh lao đến, ôm chầm lấy cậu, vùi mặt mình vào vòng tay to lớn của người đối diện. Jungkook cảm thấy có thứ gì đó ấm nóng vương trên áo mình.

Anh khóc sao?

Jungkook đẩy nhẹ anh ra khỏi mình, sửng sốt nhìn người đối diện hốc mắt đỏ hoe.

"Jungkook, tôi thích cậu, rất rất thích cậu"

Anh nói vội, mặc kệ cho mái tóc và bờ vai đã ướt đẫm nước mưa. Jungkook lặng thinh, nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Có phải là anh đã tỏ tình với cậu không?

Nhưng bây giờ, cậu không thể cho anh bất cứ thứ gì ngoài những quyển sách cũ kỹ này.

Cậu đẩy anh vào bên trong, tránh luồng gió lạnh từ cánh quạt góc nhà. Jungkook rút vội chiếc khăn bông cất trong tủ, lau khô mái tóc ướt sũng của anh.

"Trả lời tôi, Jungkook, cậu cũng thích tôi đúng chứ?"

Anh hất tay cậu, những giọt nước mắt vẫn chực trào nơi khoé mắt.

Jungkook không dám trả lời. Cậu thích chứ, thích anh vô cùng, nhưng yêu một thằng câm thì tốt đẹp gì chứ. Thời gian qua chưa bao giờ cậu nghĩ rằng anh sẽ thích cậu, chưa bao giờ. Cậu không có tiền, không có thể, cậu chỉ yêu anh bằng trái tim này thôi. Dĩ nhiên, cậu không thể hứa cho anh một cuộc sống sung sướng được, huống chi cậu còn là một người khuyết tật.

"Vậy suốt thời gian chúng ta bên nhau đều là do tôi ảo tưởng sao?"

Anh run rẩy lùi về phía sau, cậu không biết hôm nay anh đã gặp phải chuyện gì. Vì sao đột nhiên anh lại tỏ tình, đột nhiên anh sợ hãi những thứ xung quanh.

"Jungkook, nghe kĩ đây, tôi sắp phải sang nước ngoài định cư rồi. "

Bên ngoài trời mưa dường như xối xả hơn, tiếng sấm dội mạnh bên tai như thể phụ họa cho câu nói của anh. Vậy là, những ngày tháng đẹp đẽ kia thực sự sẽ kết thúc như thế này sao?

Thật ra cũng sẽ ổn thôi, ra nước ngoài, sẽ tốt hơn cho tương lai của anh, anh sẽ gặp được một người tốt, một người hoàn hảo về thể chất, một người có thể cùng anh trò chuyện thâu đêm. Chứ không phải cậu, một kẻ suốt đời chỉ biết im lặng lắng nghe.

"Nhưng nếu cậu thích tôi, tôi sẽ ở lại đây với cậu, cùng cậu chăm sóc nơi này, cùng cậu xây nên những điều đẹp đẽ nhất."

" Jungkook, anh thích em."

Anh đi đi.

Jungkook cười buồn, lắc đầu trong chua chát.

"Tôi hiểu rồi. Tạm biệt Jungkook, tạm biệt góc nhỏ mà tôi đã rất yêu thương và trân trọng."

Anh xoay lưng, rời khỏi nơi đó. Hôm ấy vẫn là một ngày mưa tầm tã, một cơn mưa buồn, buồn đến xót xa.

Trang sách có lẽ đến lúc phải khép lại rồi.

.

Những ngày sau đó, cậu và anh chẳng còn liên lạc nữa. Nơi chốn thân quen vì thiếu đi bóng anh mà trở nên hiu quạnh, ngay cả người chủ ở đây thậm chí còn ngó lơ tất cả, kể gì đến những đồ vật vô tri vô giác.

Jungkook cứ thẫn thờ nhìn những giọt mưa đọng lại trên ô kính cửa sổ, men theo khung cửa gỗ chảy tí tách. Trên kia có bao nhiêu hạt mưa thì chừng ấy mỗi nhớ Jungkook thả vào. Nhớ anh da diết nhưng lấy tư cách gì để giữ anh đây? Chính cậu là người từ chối anh cơ mà. Cậu nhớ những ngày được cùng anh vui đùa, cùng anh đọc sách, cùng anh ngắm mưa.

"Ting"

Tiếng chuông cửa lại vang lên, là anh.

Là người mà cậu vẫn mong nhớ.

"Chào, tôi lại đến đây, đến chào tạm biệt nơi này một lần cuối"

Sau lưng anh là chiếc va li cỡ lớn, vậy ra anh đến để chào tạm biệt.

"Em vẫn nhớ lần đầu tiên anh đến đây chứ? Cách đây nửa năm trước."

Cậu gật đầu, cười buồn nhớ lại ngày hôm ấy. Vẫn lại là một ngày mưa, dường như mỗi lúc gặp anh, trời cũng đều đổ những cơn mưa buồn bã. Anh bước đến nơi này, thích thú ngắm nghía những cuốn sách chẳng bao

giờ tìm thấy ở thư viện trường. Dáng vẻ anh khi ấy như thể hoà làm một với thế giới kì ảo trong những trang sách.

"Anh cứ nghĩ mình sẽ gắn bó với nơi này lâu hơn. Nhưng tiếc là không thể nữa."

Người ấy đưa ánh nhìn xa xăm lên bầu trời vẫn phảng phất những giọt mưa. Có lẽ với anh, những kỉ niệm tại nơi đây sẽ là hồi ức đẹp nhất.

"Anh chỉ ghé sang để tạm biệt, bây giờ anh phải đi rồi. Ở lại mạnh khỏe nhé, Jungkook"

Anh đứng dậy, mỉm cười nhìn Jungkook thay cho lời chia ly. Người ấy âu yếm vuốt ve từng mép bàn, kệ sách, dịu dàng ngắm nhìn chiếc radio vẫn rè rè những âm thanh xưa cũ, hay chiếc đồng hồ quả lắc vẫn đều đặn tích tắc những âm vang khô khốc. Dường như nơi này đã in hằn sâu trong tâm trí anh, vì thế mà rời đi lại đau lòng đến thế.

Bóng lưng anh chuẩn bị bước ra khỏi cánh cửa gỗ cũ kĩ kia rồi, Jungkook không nỡ để anh đi. Cậu muốn giữ anh lại, vì nỗi nhớ nhung kia cậu chẳng muốn nhờ mưa giữ hộ nữa.

Anh quay gót bước đi, lặng lẽ cất nước mắt vào tim, bước khỏi cánh cửa đã mở ra cho anh bao nhiêu niềm hạnh phúc, đến khi cánh cửa ấy khép lại, cũng là khi anh sẵn sàng từ bỏ tình cảm của mình dành cho cậu chủ tiệm sách luôn ấm áp với đôi mắt cười và cái nhoẻn môi dịu dàng. Hãy để anh rời đi với những hồi ức vui vẻ nhất.

"J-i-Jimin"

Anh giật mình quay lại, là tiếng ai thế?

Hình như có một bóng đen lao vút về phía anh, ôm anh vào lòng, siết chặt trong vòng tay ấm áp đã quá đỗi quen thuộc.

"Em vừa gọi anh phải không?"

Anh không tin vào tai mình, rõ ràng Jungkook không nói được. Vì sao?

Jungkook đẩy anh ra, gạt đầu thật khế, quả thực cậu vừa gọi tên anh, gọi cái tên cậu đã nhắm đi nhắm lại trong đầu hàng tỉ lần. Cậu đã luyện tập, đã cố gắng, và tên anh chính là thanh âm duy nhất cậu có thể cất lên được. Chỉ duy nhất hai tiếng "Jimin"

Jungkook nhét vội vào tay anh trang giấy vừa bị xé khỏi cuốn sổ nào đó. Đó đều là những lời Jungkook muốn nói trong những ngày vắng anh, cậu đã nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ đọc được. Nhưng lúc này đây, tại thời điểm này và tại nơi này, cậu sẽ không để anh vụt mất.

"Anh hỏi em có thích anh không, em trả lời là không. Vì nếu được một lần nữa ở bên anh, em nhất định sẽ nói: Jimin, em yêu anh."

Lúc ấy, trời trong xanh với những gợn mây lơ đãng trôi và ngọn gió dịu dàng khẽ lay mái tóc.

Jungkook kéo cánh tay buông lơi nơi anh, ôm lấy người mà mình dành trọn trái tim nhưng nhớ vào lòng. Dòng người vội vã trôi đi, chỉ riêng hai ta dừng lại ở khoảnh khắc này, để bắt kịp nhau giữa dòng đời hối hả. Và anh sẽ chẳng rời đi nữa, anh sẽ ở đây, cùng cậu viết nên một câu chuyện của riêng hai người.

Những ngày bên anh đều là những ngày mưa ấm áp. Và dù là ngày mưa vội vã, hay là một ngày nắng qua mau, Jungkook và Jimin vẫn sẽ như thế, nỗi nhớ kèm theo tình yêu của cả hai đều sẽ được từng hạt mưa, từng vệt nắng lưu lại.

Thì ra, trang sách kia gấp lại không phải vì nó kết thúc. Mà chính là để mở ra một quyển sách khác mới mẻ và đẹp đẽ hơn..

End.

